

A hagyma, a kódok, a változás

Bevezető

Kezdetek.....

1. A kódok, rituálék
2. Változások
3. Hagyma és a sírás
4. Most

Bevezető

Kedves Bea, Te akiben újjászülehettem! A legcsodálatosabb következő lényem legújabb tapasztalatát hordozó teste.

Ezt a könyvet neked ajánlom remélem, életed korai szakaszában fogsz vele találkozni. Azért írtam, hogy emlékeztesselek vele, miért érkeztél erre a földre, milyen utakat jártál már be és mi az, amit folytatni szeretnél. Már most nagy szeretettel nézek fel rád, hiszen amit eddig megtettél is hatalmas fejlődés volt. A mostani életem megtanított, hogyan legyek önmagam, milyen módon tudom meggyógyítani testi és lelki sebeimet. Sokat dolgozom rajta, hogy neked már megkönnyítsem ezt az átmenetet. Gyógyítom a felmenőinket, és a gyermekeimet. Szeretném, ha te is folytatnád ezt az utat. Bárhol is tart az életed, nem kell mást tenned, csak kicsit magadba mélyedni, meghívni engem egy számodra szent térben, és máris ott leszek számodra, hogy segítsek, megmutassam mind azt, amit már tudok. Elkalauzoljalak az élet ösvényein, megcsillantva a fényt számodra, hogy lásd merre érdemes menni. Legfőképpen arra kérlek, hogy úgy éld az életedet, hogy az neked jó legyen, és a saját fejlődésedet szolgálja.

Ne vess, táncolj és énekelj. Ne feledkezz meg róla, hogy azért vagy itt e Földön, hogy tanulj és kapcsolódj mindenhez amivel csak tudsz. A kővel, a növényekkel, az állatokkal, és persze az emberekkel. Minden létező azért van itt, hogy segítsenek neked ezen az úton járni.

Boldog és értékekkel teli megtapasztalást kívánok neked!

Kezdetek

Egyetlen folyó sem veszítette el még a reményt, hogy egyszer elfut a tengerbe. Csak az ember olyan folyó, aki kétségbeesik, néha pedig megvan a biztos medre.

Magányosnak érzem magam, itt vagyok a világ végén egyedül. Nincs, akivel megbeszéljem a dolgaimat. Lassan már minden idegesít, nem bírom már elviselni a lakótársamat sem, nincs kedvem felkelni és dolgozni menni.

Nem értem magam, hiszen itt van a szabadság amit szerettem volna, imádom a munkámat és a gyerekeimet, a lakótársam egy kedves, segítőkész ember.

És még ez az Önsajnálat is, amit Anya és Apa halála miatt érzek. Elmentek úgy, hogy nem köszönhettem el tőlük, nem voltam ott, nem tehettem értük semmit. Vajon haza kellett volna mennem? Mindent amiért eddig küzdöttem feladni, hogy velük legyek? Ki a fontos én?.... Vagy, hogy nekik, másoknak megfeleljek? De ha én, akkor miért érzem, hogy lelkiismeret-furdalásom van?? Egy világ választ el azoktól az emberektől, akik eddig az életem részei voltak. De ha ezt feladom, nincs visszaút, ha megbánom, már nem tudom visszafordítani. Nehéz dönteni mi a helyes, hiszen bár tisztelem, amit tőlük kaptam, de az én életem már egy más mederben folyik.

Úgy érzem, hogy az életem bizonyos periódusonként újra és újra ugyanaz, csak más szereplőkkel. Az egész életem abból állt, hogy felépítettem valamit, majd jöttek a negatív érzelmek, a hitetlenség, a próbák és sorban elbuktam rajtuk. Majd teljesen tönkretettem mindazt, amit felépítettem. Ezekben az időszakokban a depresszió lett úrrá rajtam, és mindent, mindenkit feladtam. Nem volt megállj az úton lefelé. Majd újra felálltam, felépítettem magam és kezdődött újra. Belefáradtam és

úgy érzem, most megint azon a holtponton vagyok, ahonnan a zuhanás kezdődik.

Mélységek mélységét élem meg. Kifelé mosolygok, én vagyok maga a báj, a kedvesség. Senkinek nem tűnik fel, mi folyik bennem, az álcázás nagymestere vagyok.

Folyamatosan választok Önismereti tanfolyamokat, hogy megoldást találjak arra, hogy végre rendbe rakjam magam. Ezek a gondolatok már megfojtanak és sajnos egyre több testi tünetet okoznak. A derekam egyre gyakrabban beáll, balesetekkel büntetem magam, ami megterheli a szervezetemet. Fáj a szívem, a pulzusszámom és a vérnyomásom az egekben, hiába szedek gyógyszereket. Bizony az idegrendszerem is a végét járja, nincs türelmem semmihez. Egyre több embert hidegítek el magamtól. Csak dolgozni járok, az életem ennyiből áll. Néha kicsit sétálok és próbálok feltöltődni a természetből. Nem járok már társaságba, idegesítenek a folyamatos siránkozások, inkább otthon ülök, de ez sem annyira jó, mert egyfolytában gyártom a gondolatokat. Próbálok könyvet olvasni, de nem megy, mert pár mondat után, már nem is tudom, hogy miről olvasok, az agyam máris a saját gondjaimon kattog.

De hiába hallgatom ezeket az előadásokat, bár látom magamban a hibát, mégsem mozdulok meg, nem csinálok semmit. Vagy ha igen, szinte azonnal szabotálom magam. Amikor hallgatom, látom a problémát, felismerem ugyanazokat az érzelmeket, történéseket, de nincs hozzá megoldókulcsom. Hogyan csináljam, „engedjem el az érzelmeket”? Mintha az olyan könnyű lenne. Újra és újra előjönnek, elég egy beszélgetés, egy tárgy, egy zene.

Istenem küldj már nekem valamit, ami megszabadít végre ettől. Látod, hogy akarom, de eddig minden hiába, nem találom az igazi megoldást. Telnek a napok..... ,bóklászok az interneten. Érdekes videók, feliratkozom hírlevelekre. Elkezdek pár tanfolyamot, hallgatom a bölcseket. De még mindig nem történik semmi. Ugyanazokat a köröket futom. Már én is tudnám tanítani annyiszor hallottam, de az érzéseim nem változnak. Az egyik ilyen kurzuson lehet választani következőnek a Sámányógyászatot.

Vajon mi lehet ez a sámányógyászat, mit takarhat? Mindig érdekelték az indiánok és az életük. Itt Amerikában már sikerült egy Sámánnal és családjával találkoznom, és az életükről beszélgetni, előadást hallgatni. Nem volt jó hallgatni, hogyan próbálták megsemmisíteni a kultúrájukat, és őket teljesen átformálni, átnevelni a nyugati értékrendeknek

megfelelően. Kiirtották az állataikat, a gyógyítókat börtönbe zárták, ha a tudásukat használni merték.

Ahhoz, hogy egy gyógyító gyógyíthasson, el kellett végeznie az egyetemen egy orvosi szakot, ami nem volt könnyű, hiszen még a nyelvet is tanulniuk kellett. De nem adták fel. Titkon, sokan a hegyekbe menekülve, bujdosva, de fenntartották a hagyományaikat.

Maga a sámán szó Szibériából, Nepálból ered. Ők voltak a közösségük vezetői, lelki, spirituális gyógyítók, akik tartották az Istenekkel a kapcsolatot. Érdekes a történetük, és mivel mindig hittem a varázslásban, a mágiában, lehet meg kellene néznom ezt a pár videót. Végül is mit veszíthetek?!

A tanfolyamot egy tanult Sámán tartja, aki nem annak született, de miután kutatni kezdett a kultúrájuk után, elsajátította a tudásukat, és nekünk, modern embereknek továbbadja. A videókat nézve érdekes, tanít különböző gyógyító módokat, de nem csak saját magunkra. Csak pár alkalmas a tanfolyam, és bár sok mindent tanultam belőle, a világnézetem is formálódott, de nem érzem, hogy elég lenne.

Én ettől még mindig nem leszek jobban, viszont nagyon érdekel. Mit csináljak, hogyan tovább?

Sajnos az angol nyelvtudásom nem igazán jó, ehhez nagyon kevés, hogy egyedül nekivágjak a további lehetőségnek, de kellene valami más megoldás.

Látok egy kommentálót, akin érződik, hogy nem most hallja először, úgyhogy ráírok. Mit veszíthetek? És Illgen!!! Valahogy éreztem, hogy van tapasztalata. Péter sok mindent elmond nekem, hogyan működik, hogy van egy tanfolyam, ahol Mery egy perui közösségből származó hölgy, beavatott papnő, perui sámánoktól tanult. Ő csinált itt Magyarországon egy iskolát, és ezt tolmáccsal végig lehet követni, el lehet végezni. Azt mondja Péter, hogy 9 hónap és az újjászületésről szól.

Mondom oké, de ezt át kell gondolnom, hiszen én nem vagyok Magyarországon, és így nem lesz egyszerű. Nagy az időeltolódás, nem tudok személyes találkozókra részt venni, és értem én, hogy online, és visszanézhető, de hát nah... meg csak hát..... Megy a fejemben a gondolatok oda-vissza dobálása. Érzem, hogy jó lenne nekem, de mi van, ha ez is csak egy ilyen pénzért adjunk el valamit? Most mit csináljak?? Gyártom a kifogásokat, hisz ebben nagyon jó vagyok, ezt csinálom már régóta. A vállamon ott ül a kisördög, és az angyal, akik egyfolytában vitatkoznak. Miért igen, miért nem.

De most nagy a hívás, érzem valahogy, hogy ezt a világot meg akarom tapasztalni. Talán a misztériumok miatt, ami kialakult róla, vagy az érdekes kultúrájuk vonz, nem tudom megmondani.

Viszont el kell kezdjek megmozdulni, mert így rossz vége lesz. Maximum megint elbukok valamennyi pénzt. Több is veszett már Mohácsnál!

Nah, jó... írok Péternek, fussunk neki, küldöm a pénzt, aztán valami lesz.

Végül is bármikor kiszállhatok, ha nem tetszik.

Jelentkezem. Megkezdődnek az órák. Feszült vagyok, idegenek vannak körülöttem, amihez régóta nem szoktam hozzá.

Első fejezet

A kódok, rituálék

KAWSAYPACHA

„Ez az egyén létezése a térben, azaz a te tudatos létezésed a térben és az időben.

Tunupa azt mondta nekem:

-Bármennyit látsz is a szemeddel, semmi sem létezik ha nem kerülsz vele kapcsolatba, mert akkor mindaz ami létezik nem számodra van. Szóval mire vársz? Köszönts mindent és mindenkit!

Igy beszél egy Q'ero

Nicolas Pauccar Talcina

Az iskola megkezdésével tele voltam izgalommal, félelemmel, hitetlenséggel, de akartam nagyon, hogy végre változzanak a dolgok.

Az első órákon szinte semmit nem értettem, mindenféle idegen kifejezéssel találkoztam, a videókat többször is megnéztem, hogy leülepedjenek bennem a dolgok. Munka közben, az úton, amíg odaértem, hallgattam, értelmeztem, elemezgettem a hallottakat. Majd jöttek a feladatok. Furcsák voltak, tőlem nagyon távol álló dolgokat kértek, amiket sokszor csak tologattam, hogy megcsináljak.

A későbbiekben megtapasztaltam, hogy ahogy haladok előre, úgy fogom egyre jobban átlátni, és érteni, hogy miről szól, mi történik. Már ez a rész is tanított a türelemre, és a nyugalomra. Ami nem volt egyszerű, mert a kisördög folyamatosan beszél, hogy minek ez nekem. Attól, hogy cernákat tépkedek ugyan mi fog változni?
Közben a családomtól mást se hallgattam, csak hogy már megint milyen hülyeséggel foglalkozom.

De megállíthatatlan voltam, nem hagytam, hogy befolyásoljanak. Inkább belevettem magam, mindenféle dolgot vásároltam, amit úgy gondoltam összefüggésben van ezzel a kultúrával. Megrendeltem a dobomat, csörgőt vettem, füstölőket. Ezzel erősítettem meg az elhatározásomat.

Szóval a feladatok! Nagyon idegenek voltak tőlem. Ostobának éreztem magam, elképzeltem, ha ezt valaki látja, vajon mit gondolna ☺)). Cernákat tépkedek, megyek ki és kanállal ásom a lyukat a földbe, hogy kis csomagocskákat rejtsek el ott, kőhöz beszélek, az úton sétálva köveket szedek fel. Vagy adott esetben ülök az ágyon a dobommal és énekelni próbálok.
Volt, hogy a körülöttem lévő embereket ölelgettem, elmondva nekik, amit kértek tőlem, és arra gondoltam, biztosan teljesen örülnék gondolnak. Nagyon viccesnek tartottam az egészet, és valahol belül kicsit cikinek is. De igyekeztem mindent megcsinálni, úgy ahogy azt kérték. Volt, hogy a 40 napos rituálét többször kezdtem el, mert elnéztem az időt. Most már tudom, hogy az egom folyamatosan sabotálni próbált. De kezdtem előlről, egyre rafináltabban oldottam meg, többször állítottam órát, hogy tuti minden adott legyen majd. Figyeltem a többiek beszámolóját, és megörültem, ha azt hallottam, hogy másnak is vannak kudarc élményei. Nem azért mert neki nem sikerült, hanem kicsit jobban lettem, hogy nem csak nekem vannak nehézségeim. Mennyivel másabb ezt egy közösségben megélni. A Mery hihetetlen türelemmel figyelte az ügyetlenkedésünket, azt ahogy a kifogásokat kerestük, vagy ahogy próbáltunk kibújni alóla. Mindenkinek segített, hogy átlépje a korlátait, akár személyesen is, hiszen tele voltunk akadályokkal, múltból hozott programokkal, a már megteremtett környezettel, ami arra volt számunkra, hogy

szabotáljon minket. Hiszen a jelenlegi környezetünket a múltunk gondolataival teremtettük.

Ahogy telt az idő egyre bátrabban osztottuk meg a kis titkainkat, mélyen ülő bánatainkat, és azt látva, hogy nem csak én küzdök vele, bátorságot adott. Mikor másokat hallgattam fedeztem fel, hogy igen, ez bennem is ott van, vagy ezt én is átéltem. Már nem kellett egyedül megbirkóznom vele.

Már az első kódnál, ami a **Kawsay** volt észrevettem, hogy mennyi mindenért nem vállaltam felelősséget, hogy milyen erők munkálkodtak bennem, mennyire nem jól gondolkodtam magamról. Áldozatnak tekintettem magam. Az is voltam, a saját magam által létrehozott világ áldozata. Mindig azt hittem a szüleim, később a férjem állít korlátokat nekem, mintha egy kalitkába zárnának. De itt rájöttem, hogy aki felállítja ezeket a korlátokat az én vagyok, a félelmeim, a megfelelési kényszerem miatt.

De most már, hogy mást akartam, a feladatom az volt, hogy elismerjem, hogy élek, a létezésem a világban, a kozmoszban. Hogy meglássam a dolgokat körülöttem, észrevegyem az igazi életet, az embereket, a fákat, a virágokat, az állatokat, mindent, ami körülvesz, és elfogadjam azt amik, akik. Hogy ne csak lássam őket, hanem érezzem is, és elismerjem az ő létezésüket is.

Folyamatosan az egomba ütköztem. Elhitettem magammal, hogy már nem vagyok dühös, hogy már túl vagyok rajta. Még szerencse, hogy Mery figyelt, és szólt, hogy figyeljek jobban. Az egyik legjobb dolog volt számomra, hogy folyamatos kontroll alatt voltam.

Mery mindent észrevett, az érzelmeinket, a beszédünket, a kifejezéseinket.

Ennek köszönhetően egy idő után már én is felfigyeltem, ha valami visszazökkent, és egyre gyakrabban saját magam is javítottam rajta.

Az első alkalommal kapott feladatok egyike volt, hogy legyen egy kő, amit magaddal viszel mindenhova, és bár eleinte nálam volt, de nem adtam jelentőséget neki. Viszont, ahogy telt az idő rájöttem, hogy a Kőnek mindent őszintén elmondhatok, meghallgat, és a maga módján egy idő után válaszolt is. Igazi kapcsolatban lettünk. Amikor a Kő igaz barátoddá válik.

Ahogy haladtunk tovább a második kódnál az **Anyá**-nál felfedeztem, hogy bizony milyen szinten ítélek.

Egy igazi hóhér voltam, mindenről és mindenkiről meg volt a véleményem. Az én világomban mindenki helytelenül gondolkodott és cselekedett.

Nagyon könnyű volt a pletykákon keresztül elfedni a saját problémáimat. Ezt használtam arra, hogy ne kelljen koncentrálnom mekkora bajban vagyok.

Hibásak voltak a hűgaim, akik megítélésem szerint helytelenül jártak el a Szüleim gondozásában. A Szüleim, akik nem hallgattak rám, megítéltem az életüket, és hibáztattam őket azért, mert akkor úgy láttam, hogy miattuk nem haladtam abba az irányba amerre kellett volna. Hibáztattam a barátaimat, hogy nem támogattak eléggé, a férjemet, hogy nem értett meg. Hibáztattam a munkatársaimat, amiért nem tudtam azonosulni velük, és feladtam. Mindenért más volt a felelős.

Közben csináltam a rituálékat, amik segítettek feloldani a gátjaimat. Bizony némelyiknek többször is nekifutottam, mert az akadályok működtek, termeltem őket. Hiszen az egom szerette ezt a környezetet, és nem akarta, hogy megváltoztassam.

Volt, hogy nem volt rá időm, hogy megcsináljam, mert addig szerveztem a dolgokat, hogy ez így legyen. Ilyenkor minden fontosabb lett, megtaláltam az újabb és újabb lehetőséget, hogy az életem minden pillanata el legyen foglalva. Máskor nem volt otthon hozzávaló kellék. Vagy egyszerűen csak „megfeledeztem” róla.

Előfordult, hogy elvégeztem a cérnatépést, elkészült a kis csomag, és napokig hurcoltam magammal, mert sosem volt egyik hely sem megfelelő számomra, hogy elássam. Persze volt olyan is, hogy elindultam és otthon felejtettem, amit éppen le akartam tenni.

Arra, hogy szabotáljuk magunkat milliónyi lehetőség van, és sokszor észre sem vesszük, hogy ezt tesszük. Hiszen teljesen természetesnek tűnik, hogy megtetszik egy másik iskola, és azt is elkezdem hallgatni, tanulni, azt gondolom, hogy többre leszek, csak azt nem látom, hogy így valójában egyikben sem vagyok ott igazán. Csak elveszem magamtól az időt. Türelmetlenségből, mert nem akarom kivárni, hogy a változás folyamata végigmenjen.

Azonnal akarok mindent.

De én már tudtam, hogy kell a változás. Így újra és újra nekifutottam. És nem kellett sokat várnom az első sikerélményekre!

Ebben a kódban tanultam meg, hogy mindenkinek igaza van, nekem is igazam van, és hogy tudom ezt a két igazságot úgy egy harmadikká formálnom, hogy az én igazságom ne sérüljön. Megtanultam a saját igazságaimat felépíteni, és azokat megtartani. Ez így bonyolultnak hangzik, de a lényeg az, hogy már nem megyek bele fölösleges vitákba, de nem mondok le a saját igazamról mások kedvéért. Inkább csak elfogadom azt, hogy ő más véleményen van és megnézem, hogyan egyeztethető az enyémmel. Beleképzelem magam az ő helyzetébe, világába, és hogy vajon miért gondolkozott, vagy cselekedett úgy ahogy. Vagy egyszerűen csak elfogadom. Így már másképpen láttam a Szüleim cselekedeteit is, hiszen ők is élték az akkori életüket a saját tapasztalásukkal, lehetőségeikkel, csak ezt én onnan ahol akkor voltam nem láttam. Önző módon csak az érdekelt velem mi történik, miért nem az van, amit akarok. Vagy a férjemet nézve ebből a szemszögből, az általa hozott programoknak köszönhetően most már tudom, hogy sok minden amit addig sérelemnek véltem, nem az ő hibája volt, mert csak tette, amit a tudatalattija diktált neki. Én pedig a saját programjaimnak megfelelően reagáltam rájuk, és alakítottam ki elképzelt valóságot. Minden más megvilágításba került ezáltal.

A harmadik kódnál ami a **Munay** volt, megtanultam az igazi szeretet nyelvét, hogyan vonjak be fénnyel mindent és mindenkit. Legfőképpen magamat. Itt nagy volt a kihívás, hiszen önmagam szeretetében nem voltam igazán jó. Tükörbe nézni, és elismerni, amit látok, felfedezni, és szeretni azt nem volt egyszerű. De itt is kitartottam, és csináltam a szertartásokat.

Mindennap oda álltam a tükör elé és elmondtam, amit el kellett mondanom. Persze volt, hogy lemaradtam az időpontról, vagy hogy nem jó helyen voltam, akkor kezdtem előlről. Lassan elértem arra a pontra, amikor már akadály nélkül végig tudtam csinálni. Mások szeretete sem volt könnyű, olyanoknak akik megbántottak, csalódást okoztak, vagy károkat.

Ilyenkor eszembe jut egy film, amit láttam valamikor régen. Nem teljesen emlékszem minden részletére, de az volt a lényege, hogy egy férfi agyonverte az élettársát, és ezért halálra ítélték. A megölt nő édesanyja felkereste a férfit a börtönben, mert meg akarta tudni, miért tette ezt az ő féltett gyönyörű lányával. A beszélgetésük alatt

a férfi elmondta a nőnek, hogy nagyon szerette a lányát. A nő nem értette, akkor miért tett vele ilyet? Miért vette el az életét? Ezért tovább kérdezgette, majd megtudta, hogy a férfit az apja nagyon sokat verte, és mindezt azzal indokolta, hogy szerette.

Így a férfi fejében a szeretet a bántalmazással volt összekapcsolódva. És ez sajnos tragédiához vezetett. A nő megértette, megsajnálta, és egészen a kivégzéséig segített neki, hogy a lelke a helyes útra terelődjön.

Nehéz ezt elfogadni, hogy a bűnösök is valahol belül, rosszul programozott ártatlanok!

Most már a kódok figyelembevételével, és hogy megtanultam, hogy a programjaink amit gyerekkorunktól hozunk magunkkal milyen módon irányítanak minket. Megértem ennek a történetnek a lényegét. Megértem, hogyan történhetett, mint ahogy az az asszony is megértette, és képes volt szeretettel megbocsátani. Ez egy nehéz feladat, hogy így lássuk magunk körül az embereket, és a cselekedeteiket. Látni azt, hogy az ember nem egyenlő a cselekedeteivel, mert a cselekedetei a hozott, örökölt, vagy már itt tapasztalt programjainak az eredménye, amiből mint egy mókus a mókuskerékből nem tud kitörni. Ahhoz előbb meg kell állítania, ránézni erre a kerékre, megtalálni azokat a részeket amik számára nem jól működnek, kicserélni őket, és így újraindítani.

Az ezt követő kódoknál a **Llankay**-nál, el-elvesztettem a fonalat, de azt is tudtam már az elejéből tanulva, hogy nem baj, el kell engedni, mert mivel minden az előzőkre épül, így a rituálékkal és a gyakorlás közben össze fog állni a kép. Így is lett. Nagy segítség volt ehhez Nicolás mérhetetlen tudása, és intelligenciája. Ahogy jelen van a filozófiában, csillagászat, történelem, biológia, kémia tudományokban, ezt sosem gondoltam volna.

Sokszor a Sámán szót hallva, régi filmekben látott, táncoló transzban lévő, éneklő varázslóra gondolunk, akik csiribiri dolgokat visznek véghez. Viszont itt egy teljesen más világkép alakult ki bennem, és az általa képviselt kultúráról. A kurzus alatt sok mindent megtanulhattunk a kultúrájukról, hogyan őrzik a hagyományaikat, milyen valójában az életük. A természettel való harmóniájukat, ahogy tiszteli a környezetüket, ahogy bánnak velük.

Ez volt az a kód, ami a szinkronicitásról szólt, arról hogyan tudom a vágyaimat a valósággal szinkronba hozni, azt erővé változtatni, és megélni mind azt, amit akarok.

Egyre több szertartást ismertem meg, amik a maguk egyszerűségével segítettek a tudattalan részemnek megérteni mit akarok.

Újabb szintet lépve értem el a **Yachay** kódhoz, ahol a szimbólumok világát ismerhettem meg. Ezek a különböző formákban megjelenő programok, amik körbevesznek. Mindenhol megjelennek, ott vannak a világunkban amerre csak nézünk.

Hogy mit jelentenek, hogyan hatnak az életemre!?

Észrevétlenül. De milyen módon képesek befolyásolni a döntéseimet?

Hogyan tudom ezt a javamra fordítani? Előállítani más jelképeket, amiket használhatok az életem formálásában, a céljaim elérésében.

A következő kódokon keresztül, ami az **Ayni** és a **Kawsay Pacha** volt, megbirkóztam a hitetlenségemmel, az Istennel való konfliktusaimmal. Mindig azt hittem én hiszek Istenben, és nem értettem miért nem hallgat meg, de így már tudom, hogy valójában az igaz hitem is akadályokba ütközött.

Felszínes volt, ami arra épült, hogy mindenáron spirituális akartam lenni, és úgy gondoltam ezzel összefügg a hitem is, így eldöntöttem, hogy az leszek, de nem éreztem igazából semmit.

Viszont addig dolgoztam rajta, amíg sikerült ezt rendbe hozni.

Nem volt egyszerű, mert itt is tiltakozott a testem. Kiütésekkel jelezte, hogy nem akarja befogadni, a vállaim fájtak a teher alatt, ahogy nem voltam képes megküzdeni vele.

A múlt programjai itt is előbukkantak. A vallást kerülő szülők, a kommunizmus hatása, a templomtól való eltiltások, az ijesztgetések, hogy a pokolra kerülök, és ott fogok időtlen időig égni.

De Mery itt is segített, és megléptem, bármilyen nehéz feladat is volt számomra. Most már értem milyen, ha igaz kapcsolatod van az Isteneddel!

Amikor mélyen belül kapcsolódsz az Anyaföldhöz, a Teremtőhöz, és mindenhez, ami körülvesz.

Majd beléptünk az álmok világába is, ami már figyelmet kívánt, de mire idáig eljutottam már képes voltam összpontosítani, koncentrálni.

Azelőtt, ha leültem meditálni, mindenféle jártak a gondolataim, csapódtam egyikből a másikba, az érzelmeim irányították minden gondolatomat, nem voltam képes leállítani őket. Sokszor észrevettem, hogy már teljesen máshol járok, akár be is aludtam. De így, hogy az érzelmeimet kontrollálom, így már könnyebb a gondolataim áramlását is visszafognom.

Érdekes élmény volt a dualitásról tanulni, hogy nem létezik jó és rossz. Mit jelent ez? Hogyan érdemes megélni?

Annyi mindent tanultam, hogy a mai napig azon gondolkodom, hogyan tudtam létezni eddig ennek a tudásnak a hiányában!

Felfedeztem, hogy olyan vagyok, mint (ahogy Shrek mondta) egy hagyma.

Ahogy haladok előre, úgy hámozom le magamról a rétegeket, amik nem egyszerűek, nem könnyű megszabadulni tőlük.

Tiszteletben kell tartanom a nehézségeimet is, szeretettel nézni rájuk, elfogadni, hogy velem voltak, tanítottak, és mindezért hálát érezni és elengedni őket. Sokszor könnyekkel járt, de azt érzem megérte.

Az **újjászületést** valójában átéltem, mind testemben, mind lelkemben. Visszatérni az anyaméhbe, megfigyelni a még éppen kialakuló Ént, nagy élmény volt.

Felfedezni, hogy a programjaim egészen onnan indulhatnak, és tehetek érte, hogy azokat is megváltoztassam, egy fordulópont volt számomra.

Ami a legfontosabb, hogy azok, akik körbevesznek a mindennapjaimban, azok is érzékelik ezt. Én is látom a velük való kapcsolatomon. Hiszen minden, és mindenki ami, aki körbevesz egy tükör számomra.

Szóval megtanultam, hogyan legyek az érzelmeim ura, hogyan irányítsam a gazdaságot a saját javamra, hogyan legyen a tudás az enyém, amire szükségem van, mi az igaz Hit. Hogyan jussak el a vágyaimtól a céljaimig, hogyan tudom használni a nemszükséges cselekedeteket arra, hogy a tudatalattimmal kommunikáljak.

A saját szimbólumaim kialakítását, a tudatos álmodás fontosságát, ahogy lezárhatom általa a más tér, és idősíkokon létrejött történeteket, amelyek akadályok a jelenlegi életemben.

Egy ilyen álom alkalmával találtam meg, hogy mi okozza a folyamatos duciságomat. Nem értettem, hogy mozgok, valójában nem eszek sokat, sokféle fogyókúrát próbáltam, de a súlyok maradtak, és főleg a hasi tájékon. Amikor egy ilyen tudatos álmodás közben egy tengerparton találtam magam, és egy hatalmas hullám elsodort, ami alól nem tudtam felszínre jönni, akkor tettem egy fogadalmat, hogy soha nem megyek sehova úszógumi nélkül. Így már érthetővé vált számomra a folyamatosan hordott „úszógumi”. Ami érdekes volt, hogy tényleg képtelen voltam a vízben elmerülni, víz alá kerülni. Sokat nevettek emiatt rajtam a gyermekeim.

Végül megtaláltam az úszógumim történetét, és megértettem, elfogadtam, hogy ez egy folyamat bennem!

Változások

MUNAY

A szeretet, a vágy és az átalakítás ereje, a te legjobbj választásod szerint.

A Munay megtapasztalása az első olyan erő, amelyet az embernek vissza kell nyernie ahhoz, hogy elindítson azon a fejlődési úton, amely az összes dolog fölött álló abszolút hatalomnak felel meg.

Nicolas Puccar Tascina

Ahogy elkezdtem a rituálékat csinálni az életem egyből változni kezdett.

Egy érzelmi hullámvasúton ültem. A kódok függetlenségét tanítottak nekünk, azt, hogy képesek legyünk felelősséget vállalni mindenért. Minden a belsőnkől függ és nem a külsőtől. Megértjük végre, hogy minden döntést Én hozok meg, még azzal is akár, hogy nem hozok döntést. Mert ez is egy döntés. Az is, ha nem cselekszem mert nem akarok konfliktust, de ezzel is elindítok egy folyamatot. Nem könnyű meglátni a kialakult helyzetekben a saját felelősségünket, hiszen mindig könnyebb valaki vagy valami mást okolni. Mert abban a pillanatban, hogy ezt meglátjuk és felelősséget vállalunk érte, kiderül, hogy a pillanatnyi élethelyzetem bizony a saját magam által létrehozott valóságom. A jövőm pedig innentől kezdve az én kezemben van.

Persze ezeket a változásokat észre kell venni, hiszen ha nem akarjuk látni, akkor akár egy téglát is ejthetnek a fejünkre, akkor se fogjuk megérteni miért volt. Úgyhogy érdemes volt figyelni a jelekre.

A cérnatépésnél kicsit szkeptikus voltam, nem tudtam elképzelni hogyan működhet, de gyorsan bebizonyította számomra, hogy

nem azzal kell foglalkoznom logikusan, hogyan működik, hanem el kell fogadnom, hogy a tudatalattim más nyelven beszél.

Első alkalommal emlékszem, hogy ahogy mondtam a leírt szöveget, nevettem rajta, próbáltam minél halkabb lenni, nehogy meghallja valaki. A cérnákkal megsebesítettem a kezem, és azt gondoltam kell ez nekem? De most már ügyesen megoldom, és előre beragasztom. Azóta nem hogy nem vagyok halk, de másoknak is megtanítom ezt a kis rituálét, hogy hogyan alkalmazzák a saját életükben.

Amikor eltemettem az első cérnát, még Amerikában voltam, bár már az egész családom otthon volt.

Képtelenek voltunk jegyet venni haza, mert a pandémia miatt nem voltak járatok, vagy amire vettünk jegyet, azokat lemondták.

Aznap, amikor a rituálét befejeztem, este jött a szobatársam, hogy talált repülőjáratot, ami biztosan minden héten indul, nagyon kedvezményesen meg is tudjuk vásárolni rá a jegyeket. Akkor már ez egy fontos tényező volt, hiszen a pénz fogyott, mivel dolgozni nem tudtunk.

A hazautazás pedig sok pénzbe került. Pörgött az agyam mit hogyan fogok tudni megoldani.

Közben telt az idő, csináltuk a rituálét, elkészült a listám, az első Despacho, ami újabb változást hozott.

Akkor már a Szüleim háza eladódott, és szólt az ügyvéd, hogy még azon a héten utalják a pénzt. Így már nem volt gond, hogy miből küldjem haza a konténert, és hogy ha nem találok azonnal munkát otthon, akkor se legyen pánik.

Nagy öröm volt, amikor már itthon voltam, de az érzelmek kavalkádja is megérkezett vele.

Viszont ahogy egyre előrébb haladtunk az iskolában, egyre jobban bíztam magamban, megkerestem az akadályokat, amik ezeket az érzelmeket kiváltják, így sokkal könnyebben dolgoztam fel.

Hiszen hazaérkezésemkor szembe kellett néznem azzal, hogy nincs már szülői ház, és nincs kit ott meglátogatnom, nehéz munkát találnom, a pénz nagyon gyorsan fogy, a kedvesem is betegeskedett, így egyedül tartottam fent a háztartást.....

De folytattam a rituálét, sőt segítettem vele a kedvesemnek is, így szerencsére gyorsabban rendbe jött. Ő nem hitt abban, amit tanultam, de látta, hogy én milyen gyorsan megoldok, átlépek dolgokat, és mennyit változtam. Így többször előfordult, hogy

segítséget kért tőlem. Számomra, már ez egy hatalmas visszajelzés volt.

A kialakult testi betegségeim javultak, vagy elmúltak.

Persze még mindig voltak, sőt a mai napig is vannak újabb érzelmek, amik kiváltanak egy-egy testi jelet, de már tudom, hogyan reagáljak rájuk.

Ezek a tünetek mindig jelezték melyik területen vannak konfliktusaim. Csak meg kellett találnom, az akár gyerekkoromban létrehozott programot, és azt átalakítani.

Amikor már nagyon elegendem lett az otthonlétből, elkezdtem munkát keresni, de folyamatosan akadályokba ütköztem. A korom, az iskoláim, a kihagyott időknek köszönhetően.

Mery viszont felnyitotta a szemem, hogy azért tanulok, hogy ezeket a problémákat megoldjam a kódok segítségével.

Megfogadtam a tanácsát és mindent, ami eszembe jutott elvégeztem, hogy a számomra legideálisabb munkát megtaláljam.

És így is lett!!! Jelenleg egy elég jól megfizetett, csendes, szép kilátású irodában dolgozom, nagyon jó emberekkel körülvéve, rengeteg szabadidővel, amiben az iskolával foglalkozhatok. Mindig hálás leszek ezért a lehetőségért.

Ahogy haladtam előre a kódokkal, úgy teremtettem meg az értékemet újra és újra, lett több fizetésem, kaptam kiegészítő juttatásokat.

A párommal a kapcsolatom harmonikusra változott, igaz volt, hogyha belülről változom, akkor ő is mást lát majd bennem, hiszen a tükörképem! A felém mutatott viselkedésével jelezte a tudatalattim valódi gondolatait, rólam és a világról. Most jelenleg is boldogan vagyunk együtt, tervezgetjük a jövőnket.

A gyermekeink is szépen harmóniában élnek velünk. Az érkező akadályoknál pedig már alkalmazom az Anya kódot, hiszen megtanultam, hogy nekik is van igazságuk, saját útjuk.

Ami megváltozott, hogy mindannyian hozzám fordulnak, ha valami problémájuk akad, hogy segítsék megoldani azt!

A minap is jött a lányom, gond van közte és a párja között, és hogy csinálnánk e cérnás rituálét? Vagy a kedvesem jön, hogy itt és ott fáj, segítsék már neki is. Mert látják, hogy amit csinálok, működik és bár még mindig hitetlenek, de már bennük van a kis magocska elültetve, hogy van más is, mint amit eddig gondoltak, láttak, tapasztaltak!

Most már nem mondják, hogy megint milyen butaságokkal foglalkozom, inkább velük tölténém az időt.
Ahol magocska van, ott előbb utóbb hajtás is és palánta is növekedni fog!

A Hagyma, és a könnyek

-Az Ogrék olyanok, mint a hagyma

-Büdösek?

-Nem....a rétegek! A hagyma több rétegű. Az Ogre több rétegű, ahogyan a hagyma. Érted már?

Ez a gondolat nagyon hozzám nőtt, mert az egész folyamatot jellemezte a 9 hónap alatt. A listát, amit még az első órákon kértek tőlünk, szinte folyamatosan bővítettem. Ahogy egyre őszintébben néztem a tükörbe, ahogy egyre jobban elfogadtam és szerettem magam, úgy kerültek elő rejtegetett titkaim. Amit azelőtt talán soha nem tudtam volna bevallani még magamnak sem, hogy bizony azok is a részeim. Egyes felfedezések döbbenetesek voltak. Ezáltal látva, hogy milyen módon alakítottam magamnak a szenvedést, fájdalmat!

Még hogy én irigy vagyok! Amikor mindig csak adok! Vagy kevély! Biztos, hogy nem. Pedig de....Ilyenkor gyakran sírtam, de tudtam, hogy ez is része a feldolgozásnak.

Eleinte azért sírtam, mert sajnáltam magam, utána, mert azt sajnáltam, hogy hamarabb nem tudtam változni. Így már azoknak, akik fontosak voltak nekem nem mondhattam el, hogy mennyire másképpen látom már a kapcsolatunkat, a múltban történeteket. Aztán fejlődtem, és rájöttem, hogy erre már nincs is szükség, és akkor már jöttek a boldogság könnyei!

Egy-egy integrált érzelemtől, ahogy átéreztem a lényembe költöző változást. Újra megélni a dolgokat, de már másképpen reagálva, látva.

A programok átírása között újra átélt érzelmek sokszor előhozták belőlem a sírást, ezzel is bizonyítva, hogy ezen még nem vagyok túl, még ott van belül eltemetve.

Amikor Anyukám és Apukám halálával foglalkoztam, és az itt kialakult lelkiismeret-furdalással, napokig sírtam.

Olyan érzékennyé váltam, hogy egy dallam, vagy egy kép is előhozta a könnyeimet.

Egy alkalommal elmeséltem a hajléktalanságom történetét, és bár azt gondoltam, hogy ezt a korszakomat lezártam kiderült, hogy ez is ott tombol a felszín alatt. Pedig azóta sok minden történt, felálltam, kimentem Amerikába, normális anyagi körülményeket teremtettem magamnak és a családomnak.

De bizony ott volt ő és munkálkodott.

A gyakorlat, amit végeztem felfedte ezt a mélyen elásott titkomat, ami újra és újra rávett, hogy adott esetekben olyan döntéseket hozzak, amik visszavetnek az életemben. Mert ott volt a felszín alatt a félelem, a szeretet hiánya, az önbizalomhiány, a bizonytalanság. Megtaláltam az okát, miért kerültem ebbe a helyzetbe, megtaláltam a kis Beát egy sarokban gubbasztva, tele az érzelmei kavalkádjával, reszketve elbújva.

Kiderült, hogy a szív tájéki fájdalmamnak is ő volt az oka.

Ahogy ezt megoldottam, és hagytam, hogy az energiamezőmben feldolgozódjon, úgy felejtettem el ezeket a tüneteket.

Most már tudom, hogy nem fogok erre az útra lépni újra, mert a szeretet erejével meggyógyítottam magam, és a kódok használatával felismerem, ha véletlenül mégis előbújna.

Úgy döntöttem, hogy megállítom a periódusonként visszatérő ismétlődéseket az életemben! Kész van! Elvégeztetett!

Most

„Nem JÓ vagy ROSSZ hely a Föld, hanem a mi tudatunk tökéletes tükre.”

Ülök az irodámban, kedves munkatársak között, és a tájat figyelem az ablakból. Csend van, és a látvány magáért beszél. Az egyik legszebb hegyet nézhetem, ahogy a felhők közé burkolózik. Minden nap ez a látvány tölti be a teret körülöttem, így az eltöltött idő békességgel, és szépséggel teli.

A fejemben az jár, hogy mennyire igaz a mondás, hogy véletlenek nincsenek. Vagy az, hogy ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát. Ahogy közelebb kerültem lelkileg az Anyaföldhöz, az Istenekhez, a természethez, úgy kerültek ők is közel hozzám. Lehetővé téve, hogy a mindennapjaim kiegészítője legyen.

Mindent, amire vágyok megteremtem. Ma egy dobkörbe vagyok hivatalos, ahol végre igazán hangot adhatok a szeretett sámán dobomnak. Régóta vágytam már ilyen közösségre, ahol olyan emberekkel vagyok körbevéve, akik értenek engem.

Itt ülök, és ezt a kis írást gépelem be, hiszen megteremtettem rá az időt és a teret is.

Sokszor eszembe jut, hogy milyen nehéz meglépni egy-egy változáshoz azt az első lépést, hogy milyen csalogató tud lenni a hétköznapi rutinja, a megszokások, a félelmeink. Hogy milyen hálás vagyok önmagamnak, hogy nem hagytam magam visszatartani, hanem megléptem, és most itt vagyok. Hallgattam a kishangra, és hagytam, hogy elvarázsoljanak az **Andoki kódok**, emberek, hagyományaik, szertartásaik.

Új célokkal teli. Sőt, mondhatni végre vannak céljaim, olyanok, amikről régen nem is mertem volna álmodni sem.

De most már tudom, tapasztaltam, hogy nincsenek határok, csak döntenünk kell, és néha olyan dolgokat, cselekedeteket megtenni, amik nem mindig egyszerűek, könnyűek.

Most már életem része a gyógyítás, az utazás, a mindennapos tanulás, új dolgok felfedezése.

Itt ülök a csendben, a béke és a tökéletesség vesz körül!

Igen! Szeretek élni!!!! Szeretek mindent, ami körbevesz!!

BOLDOG VAGYOK!

Egyik legfontosabb célom, hogy segítsék másoknak is erre az útra rátalálni!

Az, hogy tovább fejlődjek ezen az úton, folytatva a rejtelmek felfedezését!

Kristóf Beáta